

FEHÉR FERENC:

Panaszos dal

Alig hogy gyermek voltam,
s most megdőbbenek:
Kicsi paraszti pajtásaim
már meg nem értenek.
Tegnap, vagy az örök, nagy
végtelenségbe' volt,
hogy játszottam utcavégen,
kerengtem karikámmal, míg
elbűvölt csillag titka, méla holdfény? . . .
Hol vannak a pajkos esték, a
szűzi, ártatlan ölelések,
mikor tavaszvágyak kikezdték
bamba szívem, s csak vártam
az első nőt, ki egyre késett? . . .

Vártam én is, — csókra,
— puhára, ölelésre.
S most szánom és bánom kamaszságom,
hívom az ifjúságom, — így
mindenről lekésve,
mindent csak megálmodva . . .

Csókomnak ezüst-zamatját
koptatja szürke megszokottság,
szavaim szerelmes fényét
hazugság hamvedrébe oltják
sajgó szívem szomorú könnyei . . .
— Beteg az, kit én szeretek.
Belőlem borzongás permetez, —
fekete éjszakáim fénytelen percei . . .
S ha lehullok egy lányra,
örökre sebzem meg,
mert halkuló vágyaim lesz az álma.

S ha simítom hamvas haját,
mindannyiszor megtépem,
védtelen, remegő vergődéssel . . .
Az arcom, az arcom mindig rezzenéstelen,
hogya megtöröm barbár könnyel
szerelme tükrének símaságát . . .
És kínjában mindig ott ég az
én beteges, barna bénaságom.
— Kit annyiszor megölök, —
élsz már csak kínjaidban,
gyönyörű, kicsi fájdalomvirágom.

(1950)